

FERDA İZBUDAK AKINCI ÇUVALDIKEN & KASABASI

Resimleyen:
Anastasia Kurtuluş

FERDA İZBUDAK AKINCI

ÇUVALDİKEN
KASABASI

ÇUVALDİKEN KASABASI

© 2007, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı
RESİMLEYEN: Anastasia Kurtuluş
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Irmak Ertaş
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

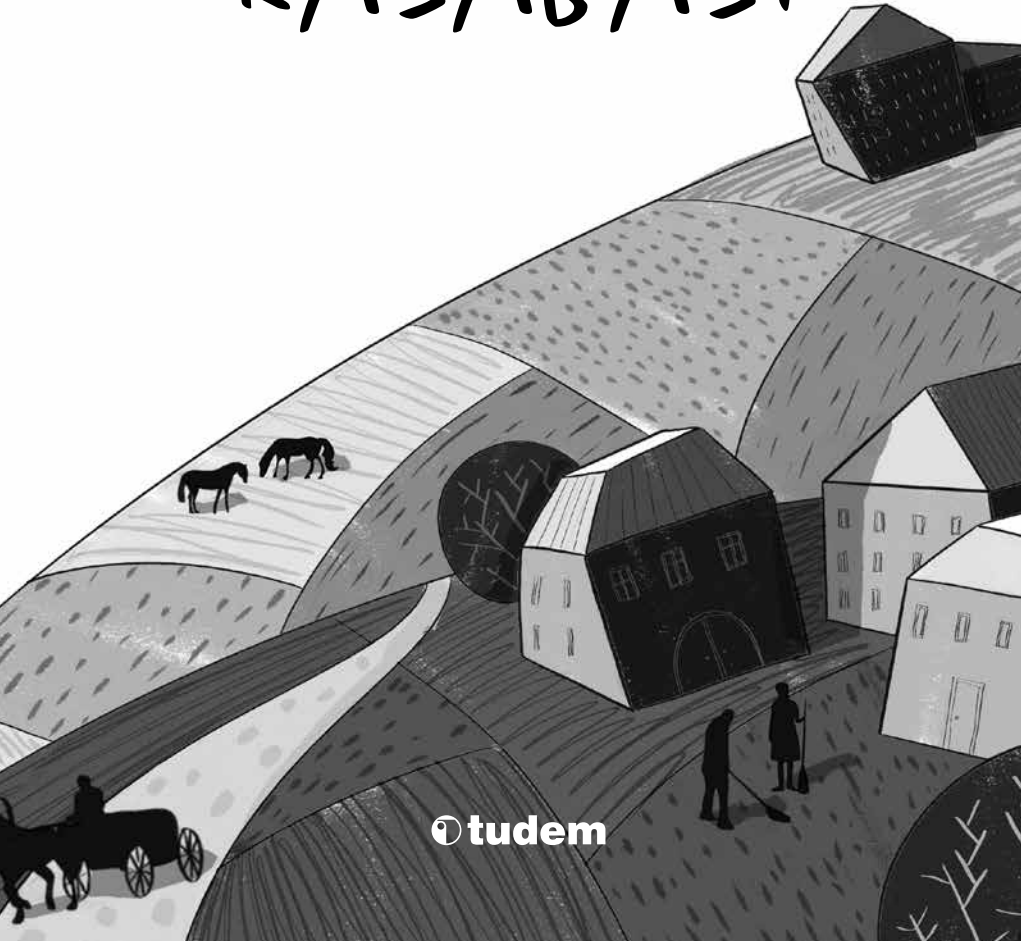
Birinci Baskı: Mart 2008
Onuncu Baskı: Haziran 2022 (2000 adet)
(İlk dokuz baskı toplam 22.000 adet)

ISBN: 978-605-285-385-6
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

FERDA İZBUDAK AKINCI

ÇUVALDİKEN KASABASI

tudem

Ferda İzbudak Akıncı

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdum. Çocukluğum ve ilk gençliğim Ege kıyılarında geçti. Yazdığım masal ve hikâyelerdeki denizin tuzu, suyu, rüzgârı, kayıkları, balıkları, gemileri, deniz kabukları ve hatta rüyaları oradan gelir.

Şiirler yazarak başladığım ve pek çok ödül alan öykülerimle geliştirdiğim yazma serüvenim, romandan denemeye edebiyatın çeşitli türlerinde ürettiğim yapıtlarla sürüyor.

İnsanın edebiyatla hayatı daha derin seveceğine inanıyorum. İstiyorum ki, çocuklar doğanın bir parçası olduklarını bilerek, yeryüzünün diğer canlılarıyla birlikte neşe içinde büyüyüp mutlu yaşasınlar. Yazdıklarımda bu yüzden en çok doğanın ve olmasını istediğim hayatların izleri var. Yaşam boyu öğrenme düşüncesini çok eğlenceli bulduğumdan Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'nde Felsefe okuyorum.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Sokak Kuşu/Uçurtmanın Gözleri,
Kuş Kulesi, Işıklı Ayakkabılar, Kuğu Gecesi

Masal:

Su Masalları, Çuvaldiken Kasabası, Rüzgâr Masalları

Roman:

Mutluluk Sokağı, Bisiklet Yarışçıları,
Üç Yapraklı Yonca, Kış Ülkesi Çocukları

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Bergamalı Simo (roman)
Yazma Dersleri (kurmaca dışı)

Bir akşam vakti, kasabanın birine bir atlı geldi. Kimdir bu yabancı diye merak eden kasabalılar, ocuk alana koştular. Adam, yanında atı, elinde boş bir çuval, alanın ortasında öylece dikiliyordu.

At pek zayıf, bakımsız bir şeydi. Kemikleri sayılıyordu. Yelesinin tüyleri birbirine yapışmış, kuyruğu yoluk yoluk olmuştu.

Kasabanın en yaşlı kişisi, bir demirciydi. Oğullarıyla birlikte çalıştığı küçük bir demirci atölyesi vardı. Gece gündüz uğraşır; atlara nal, odun kesmek için balta, su kaynatmak için kazan, süt doldurmak için güğüm yaparlardı. Ateřin karşısına geçip kora dönüştördükleri demiri döverlerdi. Kasabalı, ihtiyar demirciyi sayar, sözüne güvenirdi. Kalabalığın önünde yerini alan demircinin, bu beklenmedik durum karşısında nasıl davranacağını merakla izliyorlardı.

İhtiyar demirci, ağır ağır yabancıya yaklaştı ve demiri işlemekten nasır tutmuş ellerinden birini uzattı.

– Hoş geldin yabancı. Kimsin? Nereden gelir, nereye gidersin, diye sordu.

Demircinin, ateş karşısında kavrulmuş yüzü sertti. Yabancı, bu yüz karşısında ürktü. Bir an ne diyeceğini

şasırdı. Elindeki boş çuvalı evirip çevirirken, kaçamak bakışlarla alanı dolduranlara baktı.

Dudaklarını kımıldattı, kaşlarını oynattı. Sanki konuşacaktı da sözcükleri bulamıyordu. Davranışları kasabalılarda kuşku uyandırmaya başlamışken silkiniverdi. Bir adım atıp ihtiyar demirciye elini uzattı. Yüzüne bakmadan,

– Ben satıcıyım, dedi.

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Herkes bir ağzundan konuşmaya başladı:

– Satıcı mı?

– Satıcı gelmiş!

– Adam satıcıymış, baksanız ya!

– Ne satıyormuş?

– Ama elinde boş bir çuvaldan başka hiçbir şey yok ki!

– Boş bir çuvalı mı satıyor?

– Yoksa hırsız mı bu adam?

– Gece kümeslerimizden yakaladığını, bahçelerimizden topladığını çuvalına doldurup gidecek!

– Evet evet. Bu bir hırsız olmalı!

– Ama ya değilse?

– Durun durun! İşte konuşuyor.

– Konuşuyor, susun!

İhtiyar demirci, adamın elindeki çuvalı işaret edip sordu:

- Çuvalında göremediğimiz, bilemediğimiz bir şey mi var yabancı?

Adam yutkundu önce. Konuşmaya başladığında sesinde bir kararsızlık, çekingenlik vardı:

- Yok, dedi, çuval boş.

- Öyleyse satılık olan ne?

Kalabalıktan yine bir uğultu yükseldi:

- Bakın bakın! Bizimle alay ediyor!

- Çuvalım boş, diyor, çuvalım boş!

- Ne satıyor öyleyse?

- Yalan mı satıyor?

- Yalan satan bir satıcı olmalı bu!

- Öyleyse hemen kovalım bu yalancıyı kasabamızdan!

- Başkalarına satsın yalanlarını!

- Başkalarına...

- Kovalım bu yabancıyı!

- Kovalım!

- Kovalım!

İhtiyar demirci, eliyle işaret ederek alandakileri susturdu. Tam o sırada güneş, dağların ardına yu-

varlanıverdi. Kadınlar, adamlar, çocuklar; tavuklar, horozlar ve bütün böcekler tık diye seslerini kestiler. Güneşin tepenin ardında gözden kaybolması, kasaba için işte bu demektir. Akşam oluyordu. Börtü böcek, atlar, koyunlar, keçiler, hatta köpekler artık uyuyacaktı. Yalnızca gece kuşları ötecekti.

Peki ama, herkesin evine çekilip yemek yiyeceği, uyuyacağı bu akşam vaktinde, şimdi bu yabancı nereye gidecekti? Belki de konuk olacaktı kasaba evlerinden birine.

İnsanlar, artık merak içinde bir ihtiyar demirciye, bir yabancıya bakıyorlardı.

Demirci, gözlerini adama dikip şöyle dedi:

– Şimdi yabancı, sen bize niyetini söyle. Bak, güneş gitti, akşam oldu. Bu saatte bir yolcuyu dışarıda bırakmak bize yakışmaz.

Kasabalılar kulaklarını iyice açmışlar, ihtiyarın, yabancı için vereceği kararı saygıyla bekliyorlardı.

İhtiyar, çenesini sıvazlayarak sözlerini sürdürdü:

– Sen bize ne sattığını söyle. Biz de sana, seni bu gece ağırlayacağımız bir ev gösterelim. Orada atın dinlensin. Sen de güzelce karnını doyur. İyi bir uyku çek. Sabah olduğunda kendi yoluna gidersin.

Yabancı, bir ihtiyara baktı, bir alanı dolduran kasabalılara. Sonra konuşmaya başladı:

– Ben, dedi, herkese istediğini satan bir satıcıyım.

Bu sözlere dudak bükenler oldu. Kaş çatanlar, anlamlı anlamlı bakanlar...

– Şimdi elimdeki boş çuvala bakıp kuşku duyuyorsunuz. Haklısınız.

– Haklıyız, evet!

– Buraya üç saat uzaklıkta bir köy var. Oraya mal getirdim. Sonra yolum buraya düştü. Size de bir sorayım, dedim, istediğiniz bir şey var mı diye. Ne isterse-
niz getireceğim.

Kasabalılar yabancıнын söylediklerini çıt çıkarmadan dinlemeye başlamışlardı.

Bu sessizlik adamı cesaretlendirdi. Alandakilere başını iyice kaldırarak baktı, sesini biraz daha yükseltti:

- Şehirde, büyük bir tüccarın yanında çalışıyorum.

Kasabalıları bir heyecan sardı. Hayranlıkları seslerinden açıkça belli oluyordu:

- Şehirde...
- Büyük bir tüccar!
- Çok büyük olmalı!
- Çok zengin olmalı.
- Büyük ve zengin!

- Yanında çalışıyormuş.

- Öyle mi dedi?

- Tamı tamına öyle dedi.

Yabancı, bu kez iyice kendinden emin, yeniden konuşmaya başladı:

- Öyle büyük ambarları var ki, görseniz küçük dilinizi yutarsınız.

İşte yine bir uğultu, bir uğultu...

- Çok büyük ambarlarmış demek.

- Ne zenginlik.

- Elbette yutarız küçük dilimizi.

- Bu küçük kasabada bir şey mi gördüğümüz var?

- Ne güzeldir kim bilir?

- Ne ışıltılı...

- Şehir gibisi var mı?

- Buraya her zaman yabancı gelmiyor.

- Gelse de anlatsa...

- Anlatsa da dinlesek...

- Dinlesek de içimiz açılsa...

Adam, kasabalıların seslerinin kesilmesini beledikten sonra,

- Ben o büyük tüccardan aldığım malları köy köy, kasaba kasaba dolaştırır, satarım. Benim de küçük bir dükkânım var, dedi.

- Duydunuz mu?
- Onun da küçük bir dükkânı varmış!
- Yine de bizimkilerden büyüktür.
- Soralım.
- Yok yok, dinleyelim.
- Susun.
- Bırakın konuşsun.
- Ne güzel anlatıyor.

Adam, fısıltı şeklinde de olsa kulağına gelenlerden memnun oldu. Bu yüzden gülümseyerek sürdürdü konuşmasını:

- Köyleri, kasabaları gezmediğim zaman dükkânımda dururum. Tüccar bana ne istersem verir. İşte ben buraya bunun için geldim. Şimdi siz benden isteyin, ben de yarın yola düşüp size istediklerinizi getireyim.

Biraz şaşkın baktı kasabalılar, yabancıya. Ama pek akıl dışı da değildi hani söyledikleri. Buraya kadar satmayacağı malları niye getirsindi ki adam? Ne isteniyorsa ondan getirirdi. Doğrusu bu satıcı çok akıllı biriydi. Daha önce böylesini hiç görmedik, dediler birbirlerine. Onu iyi bir evde konuk edelim. Bizden hoşnut kalsın.

- Hoşnut kalsın.

- Akıllı insanlar iyidir.
- Yine gelsin.
- Bize istediklerimizi getirsin.
- Güle güle gitsin, güle güle gelsin.

O gece, kasabanın en güzel evlerinden birinde konuk ettiler bu yabancı adamı. Önüne türlü yemekler, meyveler, içecekler koydular. Kabarık, yumuşacık pamuk yataklarda yatırdılar. Başının altına kuştüyü yastıklar koydular. Sabah, ilk horozlar öttüğünde sütünü, peynirini, tereyağını, sıcak ekmeğini hazır ettiler.

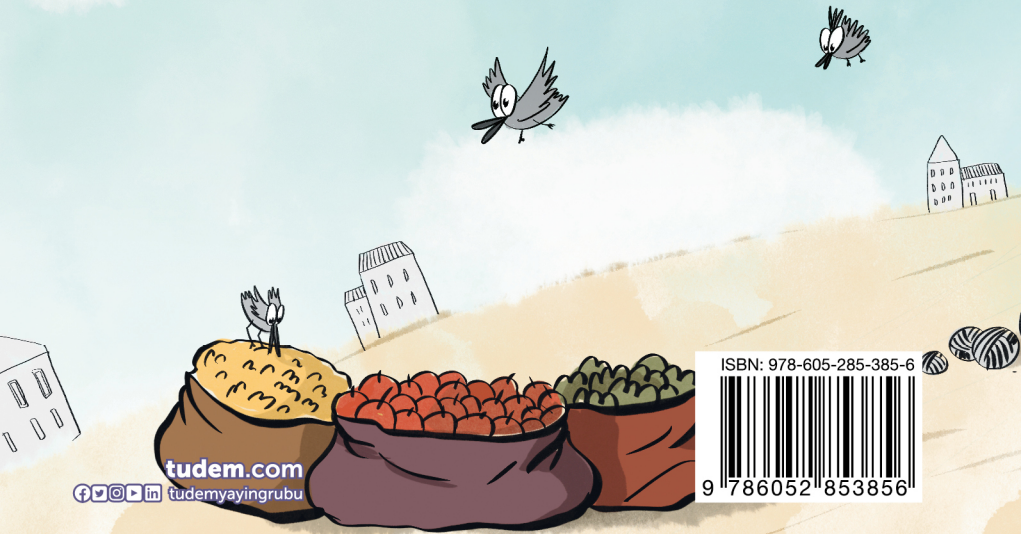
Kahvaltı eden adam, yamaca kurulmuş evden kasabayı ve ovalarını izledi uzun uzun. Burası, toprakları verimli, insanı çalışkan bir kasabaydı. Evin önünde sapsarı günebakan bahçeleri uzanıyordu. Tepeler zeytin ağaçlarıyla kaplıydı. Koyun, keçi sürüleri yeşil otlaklarda otluyor, dolgun buğday başakları, sabah rüzgârında titreşiyordu. Bağlarda iri iri üzümler parlıyordu. Gökyüzü ak, ova yemyeşildi.

Yabancı, kahvesini yudumlayarak pencereden dışarıya bakarken, yanına ev sahibi geldi. Kasabalının alanda toplanmaya başladığını, kendisini beklediğini söyledi ona. Atı da evin arkasındaki büyük ahırda arpasını yemiş, suyunu içmiş ve bütün gece iyice dinlenmiş olarak kendisini bekliyordu.

FERDA İZBUDAK AKINCI ÇUVALDIKEN KASABASI

Baharın uzun sürdüğü, güzel mi güzel
bir kasaba varmış. Dallarından bahar,
ambarlarından buğday, insanların
yüzünden gülümseme eksik olmamış.

Ta ki günlerden bir gün, yabancı
bir satıcı kasabaya gelene kadar...

ISBN: 978-605-285-385-6

9 786052 853856

tudem.com

tudem yayıncılık grubu